

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstthinget. N° 66.

Ottende Session.

42de Møde.

Mandagen den 16de Februar.

(Fortf.)

Drejer (fortsat): Og saa den sidste Paragraph i Forslaget, troer jeg, er meget heldig; den er ialtsald en Begyndelse, hvoraf der forhaabentlig vil kunne udvikle sig noget for det hele Anliggende særdeles Gavnligt. Af de Punkter, der kunde vække Betænkeligheder, skal jeg for Øieblikket blot nævne et enkelt, nemlig den Bestemmelse, hvorefter Kjøbenhavns Forstæder skulle vedblive at henhøre til den almindelige Brandassuranceforening for Bygninger paa Landet. Dersom Loven kunde have været undergivet en nøiere og dybere gaaende Prøvelse her i Thinget, end muligt er, hvis man vil have den ud, saa vilde dette vist være et af de Punkter, der omhyggeligt maatte prøves og med Hensyn til hvilket man maatte have søgt at komme til en Forandring, men dette Punkt frembyder dog, saavidt jeg skjønner, ikke en saadan Betænkelighed, at man af den Grund skulde skyde det store Gode, der naaes ved Loven i sin Heelhed, bort. Jeg har derfor blot nævnt Punktet, uden at ville enten deri eller i mine Hentydninger til enkelte andre Punkter, hvorom der kunde være Spørgsmaal, lægge anden Betydning, end at jeg anseer det mindre Gode eller ialtsald Tvivlsomme ved Loven for kun at være af forholdsvis ringe Vægt imod det, der taler for Loven. Jeg skal med disse Ord anbefale Forslaget til usforandret at gaae herigjennem Thinget, idet jeg atter tør lægge Vægt paa det Utsættelige i, at Loven ikke i sin Gang lider nogen Stands-

ning, navnlig ved Nedsættelsen af et Udvalg, saameget der ellers under andre Omstændigheder kunde være Anledning til just at prøve en Sag som denne ved Hjælp af et Udvalg.

Besfely: Naar jeg stager Ordet for at fremsætte et Par Bemærkninger i Anledning af nærværende Lovforslag og det Forhold, som det berører, da ere de Betragtninger, jeg skal gjøre gjældende, ikke egentlig opstaaede hos mig ved denne Leilighed. Jeg har allerede i 1847 i en Artikel i „Fædrelandet“, understrevet af mig, fremsat min Betragtning af Forholdet med Hensyn til Brandvæsenet. Man har gjort gjældende, at det var et frivilligt privat Interessentskab, som stod under Regjeringens Bestyrelse. Jeg maa bemærke, at denne Frivillighed er af en ganske egen Bestaaffenhed; det staaer Enhver frit for at træde ind, men Bestyrelsen har ingen Frihed til at negte Adgangen; om Bestyrelsen har nok saa megen Mistanke om, at en Mand ikke bør være Medlem af Foreningen, saa har den dog ingen Ret til at negte ham det; det er et ganske særeget Forhold, og det er en af de Bestemmelser, som jeg troer i høi Grad have forvillet det Hele. En anden Omstændighed, som har forvillet det Hele meget, er den Misforg, man har havt for Pantecreditorerne. Man har villet sørge for, at disse ikke skulde lide noget Tab, og derved er den Forunderlighed fremkommet, at naar en Mand sætter Ild paa sit Huus og brænder det af, saa bliver alligevel Brandforsikringen ikke fri for at betale, naar der er en Pantecreditor, men betaler da til denne. Man er derved kommet ind paa den, forekommer det mig, forunderlige Bestemmelse, at, istedetfor at man skulde